

Arrest

nr. 96 568 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMEN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. Van januari 2008 tot juli 2009 vervulde u uw legerdienst. In deze periode vonden er parlementsverkiezingen plaats. Als soldaat werd u verplicht om te stemmen op de regerende YAP-partij. Na uw legerdienst werd u lid van de jeugdafdeling van de oppositiepartij Musavat. Tijdens de laatste presidentsverkiezingen keek u toe op het goede verloop in kiesbureau nr. 2 in de Yasamal wijk van Baku. Op 12/03/2011 nam u deel aan een oppositiemanifestatie in Baku. De politie kwam toen gewelddadig tussen en betogers werden geslagen. Op 02/04/2011 nam u opnieuw deel aan een dergelijke betoging in Baku. Wederom trad de politie gewelddadig op. U werd geslagen en aangehouden door de politie. De volgende dag werd u na tussenkomst van Isa Gambar vrijgelaten. In juni en juli 2011 nam u nog tweemaal deel aan oppositiemanifestaties in Baku. U werd hierna van thuis meegenomen naar het politiebureau en

een tijdje vastgehouden. U werd ontslagen op uw werk. U dook uit schrik voor de politie onder. Op 28/11/2011 ontvluchtte u uw land van herkomst. Per vliegtuig met tussenstop in Moskou reisde u naar België waar u op 29/11/2011 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart, rijbewijs, en een brief van het hoofd van de jeugdafdeling van Musavat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3) dat u sinds eind 2009 een lid bent van de jeugdafdeling van de oppositiepartij Musavat. U deed aan propaganda, nam deel aan manifestaties, en keek tijdens de laatste presidentsverkiezingen toe op het goede verloop in kiesbureau nr. 2 in de Yasamal wijk van Baku. Ondanks de door u voorgelegde brief van het hoofd van de jeugdafdeling van Musavat dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan. Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, en met de door u voorgelegde brief van het hoofd van de jeugdafdeling van Musavat.

Zo verklaart u (CGVS p. 3) dat de laatste parlementsverkiezingen doorgingen in 2008 toen u uw legerdienst vervulde. Als soldaat werd u verplicht om te stemmen op de regerende YAP-partij. De stembiljetten waren immers daartoe op voorhand ingevuld. U stelt uitdrukkelijk dat toen de laatste parlementsverkiezingen plaatsvonden u nog geen lid was van de jeugdafdeling van Musavat omdat u toen in het leger zat. Uit de hierboven vermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de laatste parlementsverkiezingen plaatsvonden in november 2010, toen u aldus uw legerdienst reeds had vervuld en zoals u beweert reeds lid was geworden van de jeugdafdeling van Musavat.

U verklaart ook (CGVS p. 3) dat u tijdens de laatste presidentsverkiezingen - die volgens u doorgingen in 2009 - toekeek voor uw partij op het goede verloop ervan in het kiesbureau nr. 2 in de Yasamal wijk van Baku. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de laatste presidentsverkiezingen plaatsvonden in oktober 2008, toen u aldus volgens uw beweringen nog geen lid was van de jeugdafdeling van Musavat omdat u uw legerdienst vervulde.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4-5) dat u deelnam aan oppositiebetogingen op 12/03/2011 en op 02/04/2011 in Baku, en nog tweemaal in juni-juli 2011. U stelt dat er in de periode voor de betoging van 12/03/2011 geen oppositiebetogingen in het jaar 2011 plaatsvonden en dat de betoging van 12/03/2011 de eerste was in 2011. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie aan uw administratief dossier bevindt, blijkt echter dat er ook op 11/03/2011 een oppositiebetoging plaatsvond waartijdens de politie op gewelddadige wijze tussenkwam. Het is onaannemelijk dat, indien u zoals u beweert daadwerkelijk aan de betoging van 12/03/2011 deelnam, u geen weet zou hebben dat er de dag voordien op dezelfde locatie een oppositiebetoging had plaatsgevonden met gewelddadige interventie van de politie. U stelt ook dat er tussen de betoging van 02/04/2011 en deze van juni-juli 2011, geen oppositiebetogingen plaatsvonden. Uit de hierboven vermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, blijkt echter dat er na de betoging van 02/04/2011 nog een grote oppositiebetoging in april 2011 doorging waartijdens de politie op gewelddadige wijze tussenkwam en een tachtigtal opposanten werden gearresteerd.

Deze vragen die aan u werden gesteld inzake uw politieke engagement zijn allerm minst ingewikkeld te noemen voor iemand die stelt dat hij als lid van een politieke partij o.a. geregeld deelnam aan betogingen en propaganda voerde. Van iemand die vlucht om politieke redenen, kan een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, in casu wanneer de laatste verkiezingen doorgingen en de recentste oppositiebetogingen. De vaststelling dat u het antwoord niet kent op deze eenvoudige kennisvragen, waarvan de vragen gesteld over de laatste verkiezingen geplaatst werden binnen de duidelijke context of u toen nog uw legerdienst vervulde of reeds lid was van Musavat, ondermijnt uw beweerd politieke engagement en aldus logischerwijze uw beweerd vervolging ten gevolge hiervan.

Meer nog, gevraagd of u (CGVS p. 5) in het kader van een referendum ooit bepaalde activiteiten voor Musavat heeft verricht, antwoordt u ontkennend en verklaart u dat het laatste referendum doorging toen u nog geen 16 jaar was (i.e. 2005). In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst p. 3, pt. 3 & 5) meldde u echter dat u in 2009 had deelgenomen aan het referendum en daarvoor handtekeningen inzamelde voor Musavat. Bij confrontatie ontkent u (CGVS p. 5) nogmaals enige betrokkenheid bij een referendum in 2009. In de door u voorgelegde brief van het hoofd van de jeugdafdeling van Musavat wordt er nochtans vermeld dat u in het kader van een referendum dat doorging in maart 2009 deel nam aan een campagne om handtekeningen te verzameld voor de partij. De vaststelling dat uw verklaringen dermate incoherent zijn én tegenstrijdig zijn met een door

u aangebracht overtuigingsstuk, maakt dan ook dat deze brief geen bewijswaarde heeft die uw relaas kan ondersteunen, maar integendeel, enkel verder de bedrieglijkheid van uw relaas bevestigt.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 3) inzake uw vluchtroute van Rusland naar België. U stelt dat u in Moskou het vliegtuig nam naar Brussel. De passeur had een vals internationaal paspoort voor u aangemaakt maar u weet niet welke identiteit noch nationaliteit u volgens dit paspoort had. U denkt dat er een vals visum in het paspoort was aangebracht maar u weet niet welke soort visa dit dan zou zijn. Er was niks afgesproken met de passeur wat u diende te zeggen tijdens een eventuele identiteitscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort valse paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u voor het CGVS stelt (CGVS p. 2-3) dat u bij de vlucht van Baku naar Moskou gebruik maakte van uw identiteitskaart en nooit een internationaal paspoort heeft gehad, terwijl u bij de DVZ (DVZ verklaring pt. 21) eerder verklaarde dat u toen reisde met uw eigen paspoort. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 5) dat u toen gebruik maakte van uw identiteitskaart die dient als intern paspoort. U suggereert aldus dat u bij de DVZ met het woord paspoort uw identiteitskaart bedoelde. Deze motivering kan echter niet worden weerhouden. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat u toen wel degelijk aan gaf dat u reisde met uw internationaal paspoort aangezien u er ook verklaarde dat uw originele pas in Moskou werd ingehouden door de smokkelaar. Voor het CGVS legt u uw identiteitskaart (of intern paspoort) voor zodat deze vermelding bij de DVZ enkel kan slaan op uw internationaal paspoort. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaart, rijbewijs) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/7 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Hiertoe gaat verzoekende partij in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter een vermeldig doet van de artikelen 51/7 en 52 van de vreemdelingenwet als zijnde geschonden artikelen, doch zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen 51/7 en 52 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij een volledige theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van de term vluchteling wijst de Raad erop dat louter theoretische beschouwingen niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Voor wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een tegensprekelijk debat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wijst de Raad erop dat er geen enkele verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonst hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratieve dossier (stuk 20) en verzoekende partij had gebruikmakend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.4. Het argument van verzoekende partij waarbij zij benadrukt dat zij een document bijbrengt dat bewijst dat zij wel degelijk deel uitmaakte van een politieke oppositiepartij en dat de geldigheid van dit document niet in vraag wordt gesteld, mist feitelijke grondslag. Immers gaat verzoekende partij duidelijk voorbij aan de navolgende motivering met betrekking tot het referendum:

“De vaststelling dat uw verklaringen dermate incoherent zijn én tegenstrijdig zijn met een door u aangebracht overtuigingsstuk, maakt dan ook dat deze brief geen bewijswaarde heeft die uw relaas kan ondersteunen, maar integendeel, enkel verder de bedrieglijkheid van uw relaas bevestigt.”

2.2.5.1. Aangaande het onjuist situeren van de parlements- en presidentsverkiezingen betoogt verzoekende partij dat zij *“quasi de juiste jaren geeft waarin de verkiezingen gehouden werden, maar dat zij de presidents- en parlementsverkiezingen verwart”*.

2.2.5.2. Voormelde verwarring kan door de Raad als verschoningsgrond niet worden aanvaard. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zelf aangeeft na haar legerdienst, die duurde van januari 2008 tot juli 2009, lid te zijn geworden van de oppositiepartij Musavat en vanuit dit lidmaatschap te hebben toegezien op het correcte verloop van de presidentsverkiezingen, daar waar deze presidentsverkiezingen volgens de informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 20, deel 1) doorgingen in oktober 2008, op het ogenblik dat verzoekende partij haar legerdienst vervulde en zeker nog geen lid was van voornoemde partij. Van enige verwarring tussen de datering van beide verkiezingen kan derhalve geen sprake zijn nu verzoekende partij duidelijk heeft aangeven waarnemer te zijn geweest namens haar partij bij de presidentsverkiezingen – en dus niet bij de parlementsverkiezingen – en deze verkiezingen plaatsgrepen tijdens haar legerdienst. De verschoningsgrond gesteund op verwarring tussen beide verkiezingen wordt bovendien door verzoekende partij zelf opgeheven door aan te geven dat zij toch *“quasi”* de jaren juist weergeeft. Immers een verwarring tussen de beide verkiezingen over de door verzoekende partij aangegeven jaren 2008 en 2009 is niet aan de orde nu de laatste parlementsverkiezingen niet plaats hadden in de door verzoekende partij genoemde jaren doch wel in het jaar 2010.

2.2.6.1. Betreffende het niet weten van het plaatshebben van een gewelddadig neergeslagen oppositiebetoging op 11 maart 2011 en van een eveneens grote betoging met tal van arrestaties in april 2011, buiten deze van 2 april waaraan zij zelf zou hebben deelgenomen, argumenteert verzoekende partij dat zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat de betoging van 12 maart 2011 de eerste was waaraan zij heeft deelgenomen en tussen april en juli 2011 aan geen andere betogingen te hebben deelgenomen en dat haar niet werd *“gevraagd of er andere betogingen hadden plaatsgevonden”*.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat voormeld verweer van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit het verslag van het gehoor van 16 oktober 2012 dat aan verzoekende partij duidelijk in eerste instantie uitdrukkelijk werd gevraagd aan welke manifestaties zij persoonlijk heeft deelgenomen in 2011, waarop zij in een eerste antwoord deze van 12 maart en 2 april 2011 vermeldt en vervolgens op de vraag naar nog andere manifestaties waaraan zij mogelijk zij hebben deelgenomen nog twee betogingen in juni en juli 2011 aanhaalt (administratief dossier, stuk 4, p. 4). De daaropvolgende vraagstelling naar andere manifestaties die zouden hebben plaatsgehad *anno* 2011 heeft duidelijk geen betrekking op betogingen waaraan verzoekende partij zou hebben deelgenomen – deze waren immers

reeds in de vorige dubbele vraagstelling afgelijnd tot vier – en wordt door verzoekende partij, zoals blijkt uit haar antwoorden, duidelijk niet ervaren als een bevraging naar nog ander manifestaties waaraan zij persoonlijk zou hebben deelgenomen. Zo antwoordt verzoekende partij op de vraag of er voor 12 maart een manifestatie was in Baku: *“Wilden we doen maar geen toestemming”*, om vervolgens op de vraag of de manifestatie van 12 maart dan de eerste was in 2011 bevestigend te antwoorden eraan toevoegend: *“Volgende manif was de 02/04, een blok werd opgericht met alle oppositiepartijen”*. Het verhoor verloopt verder als volgt: *“Bepaalde naam? Ja, maar vergeten. Blok Independece naionale, ik verzamelde handtekening. Dit blok opgericht voor de manifestatie van 12/03, om die te organiseren? Nee, was vroeger, voor ik lid was van M. Tssn 02/04 en 06-07 nog manifs? Nee, we deden enkel reclame, geen manifs”* (administratief dossier, stuk 4, p. 5). De laatste vragenreeks heeft duidelijk betrekking op het al dan niet plaatsgrijpen van manifestaties in de bevroegde periode en op de organisatie ervan, dit in tegenstelling tot de eerdere vraagstelling die expliciet de persoonlijke deelnamen van verzoekende partij tot voorwerp had.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motieven met betrekking tot het referendum en de vluchtroute ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. De vastgestelde flagrante onjuistheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. Waar verzoekende partij suggereert dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar verwerende partij geen enkele opzoeking heeft gedaan betreffende het lot van politieke opposanten en hun risico op onmenselijke en ontierende behandeling stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. De Raad wijst erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verder merkt de Raad op dat aan het voorgehouden politiek opposant zijn van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor een onderzoek naar problemen van politieke opposanten in Azerbeidzjan volstrekt zinloos is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT